

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 479/2018-81

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. mája 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku v konaní o ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., P. O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marek Hic, pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 137/2017 z 3. mája 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 152/2018 zo 17. augusta 2018 za účasti [REDAKOVANÉ], takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 137/2017 z 3. mája 2017 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 137/2017 z 3. mája 2017 z r u š u j e a v e c v r a c i a tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici j e p o v i n n ý nahradiť trovy konania obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], v sume 598,26 € (slovom päťstodeväťdesiatosem eur a dvadsaťšesť centov) na účet advokátskej kancelárie AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., P. O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marek Hic, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Mojmíra Mamojku podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (účinného do 28. februára 2019) uznesením č. k. III. ÚS 479/2018-51 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 137/2017 z 3. mája 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 152/2018 zo 17. augusta 2018.

2. Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov [v plnom znení účinného od 1. marca 2019 (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] na konanie vo veci patriacej do pôsobnosti senátu ústavného súdu je príslušný senát ústavného súdu, členom ktorého je podľa rozvrhu práce sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená podľa § 46.

3. Podľa čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 pri predkladaní pridelených vecí do senátu sudcami spravodajcami Janou Baricovou, Miroslavom Durišom a Mojmírom Mamojkom pracuje senát v zložení: Jana Baricová – predsedníčka senátu, Miroslav Duriš, Mojmír Mamojka.

II.

4. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní začatom na základe žaloby [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [žalobkyne (ďalej len „zúčastnená osoba“)], ktorou sa proti sťažovateľke (žalovanej) domáhala určenia, že pohľadávka sťažovateľky sa nestala splatnou, ako aj nariadenia neodkladného opatrenia, Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj

„okresný súd“) uznesením sp. zn. 14 C 6/2017 zo 17. februára 2017 uložil sťažovateľke „povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnosti presne špecifikovanej vo výroku uznesenia súdu do právoplatného skončenia konania vo veci samej, vedenej Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 14 C 6/2017“.

5. Sťažovateľka zastúpená splnomocneným právnym zástupcom prostredníctvom elektronického portálu eŽaloby 9. marca 2017 podala proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, ktoré bolo zapísané pod č. 0920098517 a ešte v tento deň o 23.55 h odoslané do systému Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Notifikácia, že elektronické podanie k existujúcemu konaniu bolo 9. marca 2017 o 23.55 h úspešne odoslané do systému ministerstva, bola následne zaslaná právnemu zástupcovi sťažovateľky s upozornením, že „vyššie uvedený dátum je určujúci pre posúdenie dodržania lehoty na vykonanie podania, ak je táto lehota ustanovená zákonom alebo určená súdom“.

6. Krajský súd napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľky odmietol podľa § 386 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) ako oneskorene podané a konštatoval, že „posledný deň lehoty na podanie odvolania bol 09. 03. 2017. Odvolanie bolo prijaté elektronickým systémom portálu eŽaloby dňa 10. 03. 2017 a aj doručené bolo súdu prvej inštancie dňa 10. 03. 2017. Strany sporu boli o zákonnej lehote na podanie odvolania poučení prvoinštančným súdom správne.“. Podľa názoru krajského súdu „odvolanie proti predmetnému uzneseniu bolo zasielané elektronickému portálu eŽaloby a prijaté týmto systémom dňa 10. 03. 2017 o 00:02 hod. a následne bolo generované príslušnému súdu prvej inštancie, ktorý elektronický dokument z portálu eŽaloby prijal dňa 10. 03. 2017 o 0:03:12 (č. 1. 45 a 105 spisu), pričom odvolací súd poznamenáva, že pre zachovanie lehoty na podanie odvolania nie je rozhodujúci okamih odoslania elektronického dokumentu, ale okamih doručenia tohto dokumentu určenému systému, prostredníctvom ktorého sa elektronické podanie podáva (systém eŽaloby) a prostredníctvom ktorého sa následne odosiela príslušnému súdu – i keď sa tak stalo po úradných hodinách súdu (analogicky vid' záver uznesenia NS SR z 13. júna 2012 2 Sži 3/2012, zhodne aj uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 147/2013)“.

7. Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, v ktorom namietala, že „*odvolací súd odmietol jej odvolanie, hoci procesné predpoklady na to nie sú a neboli dané, t. j. nesprávnym procesným postupom znemožnil strane právo na prístup k súdu. na účinný opravný prostriedok, čím nepochybne došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uviedla, že vo vzťahu k podaniu vykonanému prostredníctvom portálu eŽaloby je určujúcim časom pre posúdenie dodržania lehoty na vykonanie podania (včasnosti podaného opravného prostriedku) čas odoslania podania, ktorý je však i časom reálneho prijatia podania. Má za to, že je vylúčené, aby bolo 9. marca 2017 o 23.55 hod. už doručené spätné potvrdenie o odoslaní podania do systému (predpokladom čoho je zaregistrovanie odvolania, čo nie je možné bez. toho, aby reálne bolo tým istým systémom i prijaté) a systém si vygeneroval nejakú potvrdenku o údajnom prijatí 10. marca 2017 o 0.02 hod., t. j. sedem minút po obdržaní potvrdzujúceho spätného mailu, keď čas prenosu v rámci elektronickej komunikácie toho istého systému je rádovo v milisekundách.*“.

8. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 447 písm. c) CSP z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto sa vecnou dôvodnosťou podaného dovolania nezaoberal. Podľa názoru najvyššieho súdu „*odvolanie žalovanej proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje alebo mení, ale napr. i rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu (pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Obdo 76/2016 a odbornú právnickú literatúru – Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 458). Uznesenie, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie žalovanej proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia, nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej návrhom na začatie konania) končí. Po nariadení neodkladného opatrenia síce nemusí obligatórne nasledovať konanie vo veci samej, ale v danom prípade naďalej prebieha spor o určenie, že pohľadávka žalovanej*

sa nestala splatnou, teda vec sama, ktorá doposiaľ nie je právoplatne skončená a súd prvej inštancie o nej stále koná a rozhoduje.“.

9. S uvedenými závermi krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí a opakujúc argumentáciu, ktorú uplatnila v odvolacom a dovolacom konaní, v sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že *«akýkoľvek systém je povinný potvrdiť prijatie podania bezodkladne a nie až po akomsi „vnútornom spracovaní“ prijatého podania, keďže sťažovateľ nepozná obsah potvrdenia na ktoré sa odvoláva odvolací súd, je možné, že sa jedná o čas generovania potvrdenky, určite však nie čas reálneho prijatia podania... Portál eŽaloby je elektronickou podateľňou, táto elektronická podateľňa je povinná generovať údaj o reálnom prijatí podania (kedy sa podanie dostalo do reálnej dispozičnej sféry systému) a jedine uvedená skutočnosť je z hľadiska času prijatia podania tou skutočnosťou relevantnou, akákoľvek následná dispozícia vo vzťahu k prijatému podaniu je bez relevancie vo vzťahu k uvedenému (t. j. času prijatia podania), je tak bez akéhokoľvek právneho významu (vo vzťahu k posúdeniu času prijatia podania) ako elektronická podateľňa (portál eŽaloby) následne s podaním „nakladá“... Prevádzkovateľ systému (elektronickej podateľne) – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky – tak dlhoročne explicitne uvádza notoriету vo vzťahu k posúdeniu dodržania lehoty na vykonanie podania, t. j. že „Vyššie uvedený dátum (t. j. dátum odoslania – poznámka sťažovateľa) je určujúci pre posúdenie dodržania lehoty na vykonanie podania, ak je táto lehota ustanovená zákonom alebo určená súdom.“». Sťažovateľka poukazuje na to, že judikatúra najvyššieho súdu, na ktorú krajský súd v napadnutom uznesení odkazuje, je prekonaná, a v tejto súvislosti odkazuje nielen na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 19/2015 zo 17. marca 2015, ale aj na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 148/2015 z 23. novembra 2015 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 12/2018 z 25. apríla 2018, v ktorých najvyšší súd dospel k opačnému názoru ako v jej prípade. Podľa jej názoru *«nemožno vyvodit' záver, že by rozhodnutie o neodkladnom opatrení nebolo rozhodnutím, ktorým sa konanie o nariadenie neodkladného opatrenia končí (práve naopak, všetky uvedené ustanovenia indikujú opak), a to len z dôvodu, že konanie o nariadenie neodkladného opatrenia „nejako“ súvisí s konaním meritórnym, ktoré sa tiež končí (iným) meritórnym rozhodnutím... Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť**

rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne (zákonu celkom zodpovedajúce) rozhodnutia a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa – ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ – ústavné kritériá vyplývajúce preň z Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.». Na základe uvedeného sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za neodôvodnené a arbitrárne, porušujúce jej v záhlaví označené práva.

10. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. Spr 14/19 z 15. januára 2019 vyjadril podpredseda krajského súdu, v ktorom uviedol:

„Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd pri rozhodnutí vychádzal z vygenerovanej doručenky majúcej za to, že doručenka preukazuje, že odvolanie podané systémom e-Žaloby bolo zaslané a systémom prijaté 10. marca 2017 o 00:02 hod. Z uvedeného dôvodu poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (6 Cdo/147/2013, 2 Sži 3/2012), podľa ktorých pre zachovanie lehoty na podanie odvolania nie je rozhodujúci okamih odoslania elektronického dokumentu, ale okamih doručenia tohto dokumentu určenému systému, prostredníctvom ktorého sa následne odosiela príslušnému súdu.

Odvolací súd v čase rozhodovania uznesením sp. zn. 14 Co/137/2017-202 zo dňa 3. mája 2017 nemal vedomosť o správe z portálu e-Žaloby, podľa ktorej uvedené elektronické podanie bolo podané 9. marca 2017 o 23:55:18 hod., ktorú žalovaný predložil spolu s podaným dovolaním proti uzneseniu odvolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené potvrdenie žalovaný preukázal, že odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14 C/6/2017-40 zo dňa 17. februára 2017 podal včas. Rozhodnutie odvolacieho súdu, uznesenie sp. zn. 14 Co/137/2017-202 zo dňa 3. mája 2017, je žiaľ nesprávne.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Krajský súd v Banskej Bystrici navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosti sťažovateľky vyhovel.“

11. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom č. k. KP 3/2019-4, Cpj 3/2019 z 19. februára 2019 vyjadrila predsedníčka najvyššieho súdu, v ktorom uviedla:

„Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je konštantná v otázke prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu o neodkladnom opatrení, čo vyústilo aj k prijatiu judikátu uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2 z roku 2018 pod č. 21, v zmysle ktorého dovolanie nie je podľa § 420 Civilného sporového poriadku prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého bola podaná nadväzujúca žaloba.

Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom ponecháva rozhodnutie na úvahu ústavnému súdu...“

12. Ústavný súd o podanej ústavnej sťažnosti upovedomil zúčastnenú osobu s tým, že má právo vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia, čo však neurobila.

13. Na vyjadrenia podpredsedu krajského súdu a predsedníčky najvyššieho súdu reagovala sťažovateľka podaním z 10. apríla 2019, v ktorom uviedla:

„Vzhľadom na meritórny záver stanoviska Krajského súdu v Banskej Bystrici... by bolo nadbytočné opakovane sa zaoberať skutočnosťami, resp. právnymi argumentmi a ich odôvodnením, ktoré sú detailne uvedené v podanej ústavnej sťažnosti, na obsah ktorej sťažovateľ v naznačenom smere poukazuje, jediný právny názor, na ktorý považuje sťažovateľ za potrebné zareagovať – a to s ohľadom na kruciálny význam uvedeného – je právny názor o čase rozhodujúcom pre posúdenie včasnosti podania v prípade, ak sa podanie zasiela elektronicky, osobitne prostredníctvom portálu eŽaloby...“

Ak osobitný predpis na účely konania o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach osôb ukladá osobe povinnosť podať alebo doručiť orgánu verejnej moci návrh na začatie konania, žalobu, žiadosť, sťažnosť, vyjadrenie, stanovisko, ohlásenie alebo iný dokument alebo ak ju na ich podanie oprávňuje, považuje sa táto povinnosť za riadne splnenú alebo toto oprávnenie za riadne využité podaním elektronického podania alebo doručením elektronického podania, ktoré je autorizované za podmienok podľa § 23 ods. 1

zákona č. 305/2013 Z. z. - o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente)...

Sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom dovolacieho súdu, v zmysle ktorého dovolanie nie je podľa § 420 Civilného sporového poriadku prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého bola podaná nadväzujúca žaloba, navyše má za to, že situácia v uvedenom konaní bola odlišná.“

14. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

III.

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva zaručeného čl. 36 ods. 1 listiny a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Co 137/2017 z 3. mája 2017 (bod 6) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 152/2018 zo 17. augusta 2018 (bod 8).

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi rovní.

20. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

22. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

23. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušeníach základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu

môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nemôže materiálne nahrádzať hodnotenie dôkazov vykonané všeobecnými súdmi, ktorých sústava je od ústavného súdnictva oddelená na báze ústavnej regulácie. Len výnimočne, za splnenia podmienok uvedených v predchádzajúcej vete môže ústavný súd hodnotenie dôkazov vykonané všeobecnými súdmi podrobiť svojej právomoci, avšak výlučne v rovine kasačného prieskumu. Inak by sa ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti dostával do pozície ďalšej inštancie všeobecného súdnictva, čo ústava nedovoľuje.

24. Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

25. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Všeobecný súd pri svojom rozhodovaní nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou súladného výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (m. m. III. ÚS 72/2010). V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým

(jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07). Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

26. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Co 137/2017 z 3. mája 2017

27. Sťažovateľka napadnutému uzneseniu krajského súdu vytýka, že je neodôvodnené a arbitrárne a že krajský súd ústavne nesúladným výkladom a aplikáciou

§ 25 ods. 1 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e- Governmente“) zasiahol do jej označených práv.

28. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

29. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj čl. 36 ods. 1 listiny) spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

30. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

31. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje

rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, str. 67, 74).

32. Čo sa týka ústavnej zásady rovnosti účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy), jej podstata spočíva v tom, že strany civilného sporového konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia sporovej strany (porovnaj PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02, II. ÚS 135/05, IV. ÚS 126/09). Citované ustanovenie ústavy zaručuje len procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie „rovnosť“ v zmysle rovnakého či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania. Uvedená ústavná zásada je premietnutá aj do znenia čl. 6 CSP, podľa ktorého strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

33. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky aj krajský súd, preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného

prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

34. Podľa § 125 ods. 1 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

35. Podľa § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

36. Podľa § 362 ods. 1 CSP odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

37. Podľa § 121 ods. 5 CSP lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

38. Podľa § 25 ods. 1 zákona o e-Governmente ak osobitný predpis na účely konania o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach osôb ukladá osobe povinnosť podať alebo doručiť orgánu verejnej moci návrh na začatie konania, žalobu, žiadosť, sťažnosť, vyjadrenie, stanovisko, ohlásenie alebo iný dokument alebo ak ju na ich podanie oprávňuje, považuje sa táto povinnosť za riadne splnenú alebo toto oprávnenie za riadne využité podaním elektronického podania alebo doručením elektronického podania, ktoré je autorizované za podmienok podľa § 23 ods. 1.

39. Portál eŽaloby je určený na podávanie návrhov na začatie konania (žalôb) na okresné sudy a krajské sudy v civilnom procese (občianskoprávne, pracovné, rodinné a obchodné veci, okrem obchodného registra) a v správnom súdnom procese a na podávanie

elektronických návrhov v upomínacom konaní na Okresný súd Banská Bystrica. Služba umožňuje elektronickými prostriedkami v súdnom konaní po prihlásení sa do verejných elektronických služieb súdnictva podať:

- nový návrh na začatie konania (žalobu), t. j. podanie, ktorým sa začína konanie pred súdom,
- podanie k existujúcemu konaniu, napr. podanie, ktorým sa odstraňujú vady a iné zrejme nesprávnosti návrhu na začatie konanie, späťvzatie návrhu na začatie konania, opravný prostriedok.

40. V súvislosti s nastolenou problematikou posudzovania včasnosti podania opravného prostriedku ústavný súd už v minulosti konštatoval, že pre zachovanie lehoty na podanie opravného prostriedku nie je rozhodujúce, kedy sa s týmto podaním príslušný zamestnanec všeobecného súdu oboznámil a aký dátum doručenia na ňom vyznačil, postupujúc pritom podľa podzákoných právnych predpisov, resp. interných predpisov všeobecného súdu (m. m. III. ÚS 305/2011). Samotná otázka, či odvolanie sťažovateľa smerujúce proti uzneseniu všeobecného súdu bolo podané včas, a teda v súlade s procesnoprávnymi predpismi, je skutková otázka, ktorej preskúmanie ústavným súdom je vo všeobecnosti limitované jeho ústavným postavením (m. m. III. ÚS 19/2015). Vzhľadom na význam práva na súdnu ochranu v právnom štáte pre záver o nesplnení podmienok konania nepostačuje iba pochybnosť o ich splnení, ale nesplnenie podmienok konania musí byť preukázané mimo rozumných pochybností. V prípade, ak všeobecný súd nemá záver o nedodržaní zákonom ustanovenej procesnej lehoty na podanie opravného prostriedku preukázaný mimo rozumných pochybností, musí vychádzať z predpokladu, že opravný prostriedok v zákonnej lehote podaný bol (m. m. III. ÚS 331/04, III. ÚS 249/08, IV. ÚS 379/08).

41. Preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zistil, že v danom prípade nebolo zo strany krajského súdu mimo rozumných pochybností preukázané, že sťažovateľka podala opravný prostriedok (odvolanie) oneskorene. Pri rozhodovaní o tomto opravnom prostriedku krajský súd nezohľadnil všetky právne relevantné skutočnosti potrebné pre posúdenie, či odvolanie sťažovateľky bolo, resp. nebolo

podané včas. Túto skutočnosť vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sťažovateľky napokon uznal aj podpredseda krajského súdu.

42. Podľa názoru ústavného súdu notifikáciu obsahujúcu dátum o úspešnom odoslaní elektronického podania do systému treba považovať za dôkaz určujúci posúdenie dodržania lehoty na vykonanie podania ustanovenej zákonom alebo určenej súdom, teda aj za dôkaz určujúci včasnosť podania opravného prostriedku.

43. Na uvedenom skutkovom základe ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru (bod 1 výroku nálezu), preto napadnuté uznesenie krajského súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

44. Podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

45. Podľa § 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím ústavného súdu podľa § 133 ods. 3 písm. a) až d); toto rozhodnutie ústavného súdu je vykonateľné doručením.

46. Úlohou krajského súdu preto bude opätovne rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky, majúc na zreteli, že spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednávanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 152/2018 zo 17. augusta 2018

47. Aj napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka vytýka, že je neodôvodnené a arbitrárne, pričom poukazuje na to, že v iných veciach (vedených pod sp. zn. 3 Sžo 148/2015 a sp. zn. 5 Cdo 12/2018) najvyšší súd dospel k opačnému názoru ako v jej prípade.

48. Ako bolo uvedené, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je teda vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľky. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerespektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

49. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky, ktorým napadla uznesenie krajského súdu, jej dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho

opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje.

50. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovел (bod 4 výroku nálezu).

51. Odhliadnuc od uvedeného ústavný súd pripomína, že podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov najvyšší súd dbá o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vlastnou rozhodovacou činnosťou a tým, že prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a zverejňuje právoplatné súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Zákonnou podmienkou využitia tejto právomoci najvyššieho súdu je zistenie, že došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach senátov toho istého kolégia. Cez túto podmienku zjednocovacia právomoc kolégií najvyššieho súdu prirodzene napĺňa stabilne judikovanú požiadavku ústavného súdu, podľa ktorej k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Aj z rozsudku ESĽP vo veci Beian v. Rumunsko zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Prijatie zjednocovacieho stanoviska najvyššieho súdu má právny význam aj v tom, že od tohto momentu požiadavka právnej istoty vyžaduje od senátov tohto kolégia najvyššieho súdu, aby pri nezmenenej právnej úprave toto stanovisko

rešpektovali a z neho pri posudzovaní správnych žalôb v identických alebo obdobných prípadoch vychádzali, hoci aj v rozpore so svojimi rozhodnutiami z obdobia spred prijatia predmetného stanoviska.

IV.

52. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti požiadala ústavný súd o priznanie náhrady trov konania.

53. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

54. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého výpočtovým základom pre účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak. Táto podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za I. polrok 2017 predstavovala sumu 921 € a za I. polrok 2018 sumu 980 €.

55. Ústavný súd preto v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky priznal sťažovateľke náhradu trov konania v celkovej sume 598,26 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí, písomné vyhotovenie sťažnosti) vykonané v roku 2018 v sume po 153,50 € za jeden úkon a dva režijné paušály v sume po 9,21 € za jeden paušál, a za jeden úkon právnej služby (stanovisko k vyjadreniam podpredsedu krajského súdu a predsedníčky najvyššieho súdu) vykonaný v roku 2019 v sume 163,33 € a jeden režijný paušál v sume 9,80 €, ako aj 20 % DPH, ktoré zaviazal uhradiť krajský súd (bod 3 výroku nálezu).

56. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2019